

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ, ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ, ΓΟΗΤΕΙΑ...

ΤΟΥ ΑΛΕΞ. ΔΟΥΜΑ

Ο ΚΡΕΜΑΣΜΕΝΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

— Μήπως κάνεις δυστυχισμένη τὴ Λευκὴ καὶ μαζί μ' αὐτὴ καὶ τὸν ἐαυτὸ σου; εἶπε σοβαρῶς ὁ δοῦξ.

Ὁ Ροβέρτος ἰσοκλίθηκε καὶ μὲ τὸ ἴδιο πάντα ἀόριστο χαμόγελο στὰ χεῖλη, ἀπάντησε :

— Δὲν τὸ φοβῶμαι αὐτὸ, ἐπιταχότατε. Τὸ μέλλον ἄλλοστε θὰ δεῖξαι ποὺς ἀπὸ τοὺς δύο μὰ χελίται...

Ὁ δοῦξ, ἔπειτα ἀπὸ τὴν ἀπάντησιν αὐτοῦ, ἀπομακρύνθηκε καὶ ἄρως νὰ βαδίξῃ ἀργὰ κάτω ἀπὸ τὴν δέντροστοιχίαν τῶν φιλιφῶν...

Ἦταν μελαγχολικὸς τώρα. Ἦ σιγήστῃ του μὲ τὴν Λευκὴ Βάρσα καὶ μὲ τὸν Ροβέρτο Κέρ κατόπι, ἔψηνον στὴν καρδίᾳ του μακρυνὲς ἀναμνήσεις.

Θυμῆθηκε τὴν ἀτυχὴ βασίλισσα Μαρία Στοδαρ. Θυμῆθηκε τὴν ὀδοποιῖαν τοὺς ἄλλοτε ὡς τὸ Κάλαι. Τὴν λατρεία ποῦζε πρὸς τὴν βασίλισσα. Τὸν ἀπογοησιῶσάν τοὺς, τὸν τόσο σπαρακτικὸν...!

Ἔβαρνα ἐνὸς ἐβδάδιος σκεπτικῶς, ἄνοιον πίσου του κἀποιον νὰ πλησιάσῃ. Γύρισε καὶ εἶδε τὸν νεαρὸ ἀκόλουθον Ἀμμαδι.

— Τὶ τρέχει, τρελλόταυδο; τὸν ρώτησε.

— Τρέχει, ἀσθέντα μου, τρέχει... νά, ὅτι ἕνας εὐπατρίδης ἤρταε νὰ σὰς δῇ.

— Ποῦς εἶν' αὐτὸς ὁ εὐπατρίδης;

— Ὁ ἀντικόμης...

— Ὁ ἀντικόμης Νοαζύ;

— Ὅχι, ἀσθέντα μου. Ἐνας ἄγνωστος ἀντικόμης. Μοῖς εἶπε τὸ ὄνομά του, μὰ τὸ ληρόμηνος.

— Μικρὸ ἀνόητε!... Καὶ πὺς εἶνε ὁ εὐπατρίδης αὐτός;

— Εἶνε νεώτατος, ψηλός, μελαχροινός, χαλαρομηνός, ὄρασι παλληκάρη, τέλεις πάντων. Εἶνε ντυμένος στα μάγουρα καὶ φαίνεται πολὺ μελαγχολικός.

— Ἐταί; Ἄς πάμε λοιπὸν νὰ τὸν συναντήσομε.

Ποῦ μὲ περιμένει;

— Στὴν αὐλὴ, κύριε.

— Στὴν αὐλὴ, ἀνόητε! Ἐπρεπε νὰ τὸν ὀδηγήσῃς στὴν αἰθούσα. Ἐμπρός, τρελλόταυδο...

Ἐβρισαν στὴν αὐλὴ. Στὴ μέση αὐτῆς στέκοταν, κρατῶντας τὰ χελιναρία τοῦ ἀλόγου του, ἕνας μαιονορτικὸς πραγματικῶς νέος, μὲ ὄρασι φαιονομοία.

Ὁ υἱὸς τοῦ Μοντιουρανού τὸν πλησίασε καὶ τοῦ εἶπε :

— Εἶμαι ὁ δοῦξ Λαμβιλ, κύριε, υἱὸς τοῦ μακαρίτου Κονσταυτῶν Μοντιουρανού. Σὰς ἔφησ' συγγνώμην ποῦ σὰς ἄφησαν νὰ περιμένει ἐδῶ. Ἐχετε τὴν χαλιόστιχην νὰ μὲ ἀκολουθήσετε;

Μῆχαν σ' ἕνα δοματίου πολυτελῶς ἐπιπλωμένο καὶ κἀσησαν ὁ ἕνας ἀντίκρου στὸν ἄλλο.

— Σὰς ἀκούω, κύριε εἶπε ὁ δοῦξ.

— Ἐκλαμπρότατε, εἶπε ὁ νέος, στεναζόντας, ἔχω νὰ σὰς δώσω μὰ ἐπιστολήν...

— Προέρχεται ἀπὸ κανένα τῶν φίλων μου;

— Ἦ ἐπιστολὴ αὐτῆ, ἐκλαμπρότατε, εἶνε τῆς βασιλισσῆς Μαρίας Στοδαρ.

Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός αὐτοῦ ὁ δοῦξ Λαμβιλ αἰσθάνθηκε δυνατὸ κροχότυπν. Πῆρε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνοίξε καὶ μὲ τρεμάμενα χέριαν τὴν διέβασε :

— Κύριε δοῦξ Ἐρρίκει,

> Ὁ ἀντικόμης Κίλουθ, θεὸς υἱὸς μου, ὁ ὁποῖος θὰ σὰς δώσῃ τὸ γράμμα αὐτὸ, θὰ σὰς πῇ ποῦ εἶμαι καὶ τί εἶμαι σήμερα. Βασίλισσα δυστυχισμένη, γυναικὴ δυστυχισμένη, μητέρα ποῦ δυστυχισμένη, περιμένω τὸ θάνατον μὲ γαλήνην, τὸν περιμένω νὰ μὲ λυτρώσῃ ἀπὸ τὰ βέσανά μου...

> Φαίνεται πὺς κ' ὁ Θεὸς ἀκόμα συμμάχησε μὲ τοὺς ἐχθρούς μου, γιὰ νὰ μὲ ἐξολοθρέψῃ.

> Ἐὰν εἶχατε ἄλλοτε συμπάθειαν — πράγμα γιὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἀμφιβάλλω — πρὸς τὴν χρέαν τοῦ βασιλέως σας, οἰκτεῖραί με. Ἐρρίκει...

> Τὴν κραυγὴν μου αὐτὴ κανεὶς δὲν θὰ τὴν ἀκούσῃ, ἐκτός ἀπὸ σὰς, γιὰτὶ μόνο σὲ σὰς μπορῶ νὰ μιλῶ χωρὶς ὑπερηφάνεια.

> Δὲν πρόκειται περὶ οὗτε γιὰ τὸ στέμμα μου, οὗτε καὶ γιὰ τὴν ἐλευθερίαν μου. Περιεκτικωμένῳ ὅπως εἶμαι ἀπὸ δεσμοφύλακας καὶ κατασκόπους, φρουρουμένην ἡμέραν καὶ νύχταν ἀπὸ τοὺς ἐχθρούς μου, κουράστῃκα περὶ ἀγωνιζομένην καὶ ὀφισιότητα νὰ μὴ τὰ ἐάλω περὶ μὲ τὸ Θεὸν, ζητῶντας νὰ πραγματοποιήσω ε' ἀδύνατα.

> Λοιπὸν, Ἐρρίκει, δὲν ἀπλώνει περὶ σὰς τὰ χέριαν τῆς ἡ βασίλισσα, ἀλλὰ ἡ μητέρα, ἡ μητέρα τὴν ὁποῖαν χωρίζουν ἀσπλάχνως ἀπὸ τὸ παιδί τῆς...

> Ἐρρίκει, ἀπευθυνθήτε πρὸς τὸν βασιλέα τῆς Γαλλίας, ἀπευθυνθήτε πρὸς τὴν ἀνηλεὴ δυνάστην, τὴν βασίλισσαν τῆς Ἀγγλίας καὶ καταβάλατε καθὲ φροντίδαν, ὥστε νὰ ἴδω, ποῖν γιγνῇ ὄφρανος, ἐκεῖνον ποῦ μὰ μέρα, ἂν ὁ Θεὸς εἴνε δικαίος, θὰ ἀναγνωρισθῇ βασιλεὺς μὲ τὸ ὄνομα Ἰακώβος τῆς Σκωτίας, τὸ παιδί μου. Φροντίστε νὰ δῶ τὸ παιδί μου... Ἄν τὸ ἐπιτύχετε αὐτὸ, θὰ σὰς εὐλογῶ αἰώνως καὶ τὸ ὄνομά σας θὰ εἴνε τὸ τελευταῖον ποῦ θὰ προσφέρουν τὰ χεῖλη μου, τῆ στιγμῆ ποῦ θάρψω τὸν κόσμον αὐτὸ, ὁ ὁποῖος στάθῃκε γιὰ μένα τόπος θρηῶν καὶ εὐδαιμονῶν.

> Δὲν ἐλπίζω, παρὰ μόνο σὲ σὰς, Ἐρρίκει.

ΜΑΡΙΑ ΣΤΟΥΑΡΤ.

Ἐνῶ ὁ Μοντιουρανού διάβαζε τὴν ἐπιστολήν αὐτῆ, ἄφθονα δάκρυα, τὰ ὁποῖα δὲν προσπαθοῖεν νὰ κἀνῃ, χυλοῦσαν ἀπὸ τὰ μάτια του.

Μακρὰ σιωπὴ ἐπακολούθησε μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν. Τέλος ὁ Ἐρρίκος τὴν διέκοψε, λέγοντας :

— Κύριε ἀντικόμη, ἡ ἀποστολή σας εἶνε ἱερὰ καὶ θλιθερῆ συγχρόνως. Καλῶς ὄρασατε σεῖς, τὸν ὁποῖον ἔκρινε ἔξω ἀπὸ τὸν νῆαν σου.

Ὁ ἀντικόμης ἰσοκλίθηκε.

— Ἐργουρίζετε τὸ περιεχόμενον τῆς ἐπιστολῆς αὐτῆς; ρώτησε ὁ δοῦξ.

— Τὸ ἤξερα...

— Δυστυχισμένη βασίλισσα! πῶθῃσε ὁ δοῦξ. Δυστυχισμένη γυναικὴ!... Δυστυχισμένη μητέρα!... Καὶ ποῦ ἀπάντησον νὰ τῆς ἀπευθίνω τώρα...

— Καμῖαν, κύριε.

— Γιατὶ;

— Γιατὶ ἡ ἐπιστολή σας δὲν θὰ φτάσῃ στὰ χέριαν τῆς.

— Τὴν ἐπιβλέπουν λοιπὸν τόσον αἰσθηρὰ;

— Ὅσον ἀσθηρὰ μορεῖτε νὰ φαντασθῆτε, δοῦξ.

— Καὶ πὺς μπόρεσε νὰ δώσῃ σὲ σὰς τὴν ἐπιστολήν αὐτῆ;

— Ἐβρισσα ὡς τὴν φυλακὴν ποῦ κρατοῦν τὴν βασίλισσα.

— Σεῖς!...

— Μάλιστα, δοῦξ.

— Μὲ κἀνδῖνον τῆς ζωῆς σας βέβαια.

— Αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο ποῦ δὲν σκεπτόμουν.

— Καὶ δὲν σὰς ἐποπεύθησαν;

— Ἦμῖνον μεταμφιεσμένους σὲ μοναχὴ. Μολαταῦτα δὲν εἶδα τὴν βασίλισσα, ἀλλὰ τὴν θαλαμηπόλιν τῆς, τὴν πιστὴν τῆς Ἰουδιθ. Αὐτὴ μῦθωσε τὴν ἐπιστολήν. Ἀργότερα κατάλαβαν τὴ συνέβῃ καὶ μὲ κατεδιώξαν.

Ἄν μὲ συνελάμβαναν, θὰ μὲ ἀποκεφάλιζαν, ὅπως τὸν γενναῖον λόρδο καὶ πρῶστῃ μου Χόβατ. Εὐτυχῶς τοὺς ἔφευγα.

Ὁ Ἐρρίκος ἐπῆρε στὰ χέριαν του τὰ χέριαν τοῦ Ρογήρου Βάλτε, γιὰτὶ αὐτός, ὅπως θὰ καταλάβατε,

ἦταν ὁ ἐπισκέπτης, καὶ τὰ ἐφάρξε μ' ἐγκαρδιότητα. Ἐπειτα κούταζε προσεχτικώτερα τὸ εὐγενεὶ καὶ συμπαθητικὸ πρόσωπον τοῦ ἠρωικοῦ αὐτοῦ ἀγγελιοφόρου, ποῦ μίλουσε μὲ σοβαρότητα ἀνδρῶς ὄρασι καὶ μὲ χάρη ἰσθῶν.

— Σκοπεῖτε νὰ ξαναγυρίσετε γογγύρα στὴν Ἀγγλίαν, κύριε ὑποκόμη; τὸν ἐρώτησε σὲ λίγο.

— Ἄν ἤξερα, ἀπάντησε ὁ Ρογήρος, ὅτι ἡ παρουσία μου στὴν Ἀγγλίαν θὰ μοροῦσε ν' ἀποθῇ ὀφείλιμν στὴ δυστυχισμένη βασίλισσάν μου, δὲν θὰ δίσταζα νὰ φρῶν ἄριστον νύλας. Μὰ ἡ Μαρία Στοδαρ βαρῆθηκε τοὺς ἀγῶνας καὶ δὲν τοὺς θέλει περὶ. Μοναχὴ ἡ μεσολάβησις τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας καὶ ἡ δικὴ σας θὰ μοροῦσε νὰ μαλακώσῃ κάπως τὸν πόνον τοῦ θύματος τῆς Ἐλισάβετ.

— Ἄ! φώναξε ὁ Ἐρρίκος, ὅτι ἡ ιστορὴ ἕνας ἄνθρωπος νὰ κἀνῃ, θὰ τὸ κἀνῃ μὲ τὸ παραπάνον!... Μάχησις μου ὁ Θεὸς!... Μὰ δὲν ἔξερατε λοιπὸν ὅτι κ' ἐγὼ ὁ ἴδιος εἶμαι ἰσὸν δυσμένειαν;

— Σεῖς, ἠμῆλῶτατε;

— Μάλιστα... Ἦ βασίλειόμῃ μου μὲ μοσεὶ θανάσιμα καὶ ἔτσι ὁ βασιλεὺς Ἐρρίκος δὲν μπορεῖ νὰ κἀνῃ τίποτε ἄλλο παρὰ νὰ μὲ κρατῇ μακρὰ ἄρ' τὴν αὐλήν... Ὡστόσο δὲν θὰ δίστασα μῆκος σὲ καμῖαν δυσκολίαν....

(Ἀκολουθεῖ)

ΤΟ ΘΕΙΟΝ ΠΑΘΟΣ

Ὁ Ἐσταυρωμένος

